

Tekenen in de Tijd 41

3-9 mei 2020

Komende week gedenken wij 75 jaar bevrijding. Ook het herdenken van de gevallen en de bevochten vrijheid vind dit jaar thuis en via internet plaats. Erik Borgman schrijft erover, over de meimaand als Mariamaand en over onze roeping elkaar te bevrijden.

We herdenken de komende week dat 75 jaar geleden de Tweede Wereldoorlog ten einde kwam. Tenminste, in onze land. De vijandelikheden elders in Europa gingen nog tot 8 mei door. In Azië werd nog tot half augustus gevochten en er zouden twee atoombommen vallen, met de meest afschuwelijke gevolgen.

Dodenherdenking, 4 mei, is eigenlijk de enige dag dat ik aanvechting heb de Nederlandse vlag uit te steken. Voor alle hele, halve en kwart helden die zijn omgekomen, voor de in gevangenen- en vernietigingskampen gedoden, maar evenzeer voor degenen die rond de bevrijding tragisch stierven omdat Duitsers uit woede of angst hun geweren leegschoten uit de ramen van de gebouwen waar ze waren ingekwartierd. Zelfs een beetje voor de landgenoten die uit naïviteit de verkeerde kant kozen en deze fout hun hele leven met zich mee hebben moeten dragen. Voor hun kinderen. Voor degenen die ten onrechte van collaboratie werden beschuldigd. Wij zijn een land waar sommigen anderen redden, anderen redding nodig hebben en dat het alleen daardoor kan redden. Zo bevrijden wij elkaar. Als we ons dat realiseren, wil ik er graag bij horen.

Dat velen in Nederland inmiddels denken dat vrijheid bestaat in doen wat je wil in plaats van kunnen doen wat je moet doen om de vrijheid van anderen te bewaren, vind ik weer moeilijk. Bevrijdingsdag is de laatste jaren minder aan mij besteed.

Meimaand is in de Rooms-Katholieke Kerk vanouds Mariamaand. Maria staat voor de schepping zoals ze bedoeld is, voor de menselijkheid met het oog waarop God ons geschapen heeft. Maria ziet en herkent Gods goedheid en is zonder aarzelen bereid zich in dienst te stellen van deze goedheid. Onze Mariakapel mag zich sinds de *lockdown* in een grote populariteit verheugen. Tientallen kaarsjes per week en tal van hartenkreten in het intentieboek, vaak ontroerend en aangrijpend. Blijkbaar realiseren velen zich juist onder de huidige omstandigheden dat wij leven van de bereidheid zoals Maria deze toont. Het stemt hen dankbaar dat deze bereidheid er is en zij bidden dat deze bereidheid er mag zijn voor degenen die haar nodig hebben.

Dat we allemaal geroepen zijn deze bereidheid op onze eigen manier vorm te geven, herdenken wij deze zondag. Het is roepingenzondag en onze gastvoorganger Quirien Hagens herinnert er in de online-viering aan hoe God ons allemaal bij namen noemt en wij in Gods ogen allemaal een bestemming hebben waarmee wij elkaar steunen en dragen. De kerk is de plaats waar wij ons onze roeping bewust kunnen worden en uitgestuurd worden om het leven te delen en het zo in overvloed te ontvangen. De viering is de hele week nog te zien op onze website.

Misschien is het u opgevallen dat sinds kort op zondagmorgen om 10 uur de klok weer geluid wordt. Paul van Brakel herinnert ons er zo aan dat er op tal van plaatsen stilgestaan wordt bij onze situatie en deze in de ruimte van God wordt gebracht. Mensen kijken naar online-vieringen of bidden in stilte, lezen een bezinnende tekst of mijmeren wat als de kinderen buiten zijn. Er wordt hartstochtelijk verlangd naar het moment dat de *lockdown* voorbij is en er wordt uitgekeken naar het moment,

volgende week, waarop de basisschoolkinderen in ieder geval weer een gedeelte van de week naar school zullen kunnen.

Fietsend door een verder bijna uitgestorven straat zag ik een man met op zijn T-shirt: *Stop de lockdown!* Het resoneerde bij mij als een gebed in vele harten en monden. Het is in de hemel zeker gelezen.

Erik Borgman, lekendominicaan
voorzitter van de Programmaraad van het Huis van Dominicus